

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1041/12</i>

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Irena Mazurek (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **24 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **R. B.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego**

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **22 grudnia 2011 r.** sygn. akt **IV U 1668/11**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1041/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 stycznia 2013r.

Decyzją z dnia 12 sierpnia 2011r., Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie ubezpieczenia społecznego rolników R. B. z dniem 1 kwietnia 2001r. Powyższe miało być skutkiem powzięcia przez rolniczy organ rentowy w dniu 3 sierpnia 2011r. wiadomości o nieprzerwanym prowadzeniu przez wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej, począwszy od wyżej wskazanej daty tj. od dnia 1 kwietnia

2001r. , przy jednoczesnym podleganiu w/w ubezpieczeniu rolniczemu na wniosek, a nie z urzędu. W podstawie prawnej decyzji powołane zostały art.36 ust.1pkt 1 i art.5 a ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity Dz. U. z 2008r. Nr. 50,poz. 291 ze zm.).

Wnioskodawca R. B. odwołał się od decyzji Prezesa KRUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie.

W odwołaniu z dnia 20 sierpnia 2011r., wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez „ przywrócenie ubezpieczenia rolniczego „zarzucił, że jakkolwiek, prawdą jest ,iż począwszy od dnia 1 kwietnia 2001r. nieprzerwanie aż do chwili obecnej prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą , to jednak fakt użytkowania przez niego już od dnia 1 stycznia 2000r. gospodarstwa rolnego o areale przynoszącym 1 ha przeliczeniowy (z tą datą wnioskodawca miał się stać posiadaczem gruntu o pow. 1,46 ha po zmarłym dziadku J. P.) stanowił o jego obowiązkowy ubezpieczeniu rolniczym, co – przy następczym podjęciu działalności gospodarczej- uprawniało go do dokonania wyboru ubezpieczenia .Regularne zaś opłacanie przez niego składek w rolniczym organie rentowym potwierdzało wybór ubezpieczenia rolniczego , stąd brak podstaw do wyłączenia go i to już z datą wsteczną z tego rodzaju ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 września 2011r. – działająca w imieniu Prezesa KRUS - Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego -Placówka Terenowa w J.- wniosła o oddalenie żądania wnioskodawcy, podkreślając , iż w jego przypadku nie może być mowy o

przewidzianym w art.5 a ustawy o u.s.r. zbiegu ubezpieczeń z uwagi na jedynie gołosłowne (nie mające potwierdzenia w dokumentach) twierdzenia o prowadzeniu od dnia 1 stycznia 2000r. gospodarstwa rolnego o areale przynoszącym 1 ha przeliczeniowy .W tym zakresie rolniczy organ rentowy naprowadzał ,że odwołujący aż do dnia wydania zaskarżonej decyzji deklarował jedynie posiadanie gospodarstwa rolnego o pow. 0,58 ha przeliczeniowego (składając w tym przedmiocie –pod groźbą odpowiedzialności karnej- stosowne oświadczenia) , nie informując przy tym KRUS o podjęciu działalności gospodarczej i opłacając składki na ubezpieczenie rolnicze przy nie zmienionej deklaracji o podleganiu temu ubezpieczeniu wyłącznie na wniosek . Z kolei z informacji Urzędu Gminy S. wynika ,iż podatnikiem gruntów na które aktualnie wskazuje wnioskodawca jako mających zwiększać areal posiadanego gospodarstwa rolnego

(grunt o pow. 1,46 ha po zmarłym dziadku J. P.) w latach 1999- 2009 był A. J. , na którego wystawiane były nakazy płatnicze ,zaś dopiero od września 2009r. grunt ten dołączony został do gospodarstwa odwołującego. W tym stanie rzeczy przedłożone przez wnioskodawcę już po wydaniu zaskarżonej decyzji zaświadczenie Wójta Gminy S. z dnia 29 sierpnia 2011r. o użytkowaniu przez niego opisanego gruntu już od dnia 1 stycznia 2000r. uznane zostało przez pozwany rolniczy organ rentowy jako niewiarygodne tym bardziej ,że sporządzone zostało wyłącznie na podstawie oświadczenia zainteresowanego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy R. B., wyrokiem z dnia

22 grudnia 2011r. (sygn. akt IV U 1668/11) oddalił odwołanie. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił ,że wnioskodawca R. B. w dniu 4 kwietnia 1997r. złożył w pozwanym rolniczym organie rentowym wniosek o objęcie go ubezpieczeniem społecznym rolników, składając przy tym oświadczenie (pod sankcją odpowiedzialności karnej za podanie wyjaśnień niezgodnych ze stanem faktycznym), że jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 0,77 ha fizycznego – co stanowiło 0,58 ha przeliczeniowego. W konsekwencji powyższego, decyzją z dnia 22 kwietnia 1997r. Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego -Placówka Terenowa w J. objęła wnioskodawcę ubezpieczeniem społecznym rolników na wniosek od dnia 4 kwietnia 1997r., zobowiązując go do opłaty z tego tytułu składek, począwszy od II kwartału 1997r. W pouczeniu zawartym w powyższej decyzji znalazło się zobowiązanie wnioskodawcy do niezwłocznego (maksymalnie w ciągu 14 dni) poinformowania Kasy o wszelkich okolicznościach mających wpływ na podleganie ubezpieczeniu i o zmianach tych okoliczności. Z dniem 1 kwietnia 2001r. R. B. podjął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie robót budowlanych i działalność ta jest przez niego nieprzerwanie kontynuowana aż do chwili obecnej. O powyższym fakcie odwołujący nie poinformował jednak KRUS. Wiadomość o prowadzeniu przez odwołującego działalności

gospodarczej dotarła do organu rentowego dopiero w 2011 r., skutkując ostatecznie wydaniem – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu – decyzji z dnia 12 sierpnia 2011 r. Odwołujący R. B. do dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej nie był użytkownikiem gospodarstwa rolnego o areale przynoszącym 1 ha przeliczeniowy. W tym bowiem zakresie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne odmienne twierdzenia wnioskodawcy, jako pozostające w oczywistej sprzeczności choćby z zeznaniami świadka A. J. (szwagra wnioskodawcy), który będąc w latach 1999 do września 2009 r. płatnikiem podatku rolnego z dzierżawionych gruntów stanowiących masę spadkową po dziadku odwołującego J. P. (grunt o areale 1,46 ha), nie potwierdził naprowadzonego przez wnioskodawcę faktu rzekomego faktycznego finansowania przez niego tych należności (zwrotu opłaconego podatku), ani też nie był naocznym świadkiem jakichkolwiek podejmowanych przez wnioskodawcę działań mających świadczyć o faktycznym użytkowaniu przez niego tego gruntu rolnego. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Krośnie dokonując oceny prawnej sprawy – w ślad za pozwanym rolniczym organem rentowym - uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia możliwości wystąpienia zbiegu ubezpieczeń wnioskodawcy w rozumieniu art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. z 2008 r. Nr 50 poz. 291 ze zm.), co w sytuacji bezspornego faktu prowadzenia przez niego nieprzerwanie począwszy od dnia 1 kwietnia 2001 r., aż do chwili obecnej, pozarolniczej działalności gospodarczej stanowiło dostateczną podstawę do wyłączenia go

z ubezpieczenia społecznego rolników na wniosek. W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 kpc

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zaskarżony został przez wnioskodawcę R. B..

W apelacji z dnia 2 lutego 2012 r. (v. k. 23-28) wnioskodawca zarzucając w szczególności sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak też naruszenie art. 128 kpc przez nie doręczenie mu odpisu odpowiedzi na odwołanie organu rentowego, art. 212 kpc poprzez brak udzielenia przez Sąd stosownych pouczeń, w tym w szczególności w zakresie konieczności ustanowienia fachowego pełnomocnika – co w konsekwencji doprowadzić miało do nie zgłoszenia przez niego wszystkich koniecznych do rozstrzygnięcia istoty sporu wniosków dowodowych (dowodów osobowych z zeznań wskazanych w apelacji świadków jak i z powołanych tu dowodów z dokumentów – na okoliczność prowadzenia przez niego w okresie po dniu 1 kwietnia 2001 r. gospodarstwa rolnego o powierzchni przekraczającej 1 ha przeliczeniowy), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w całości żądania odwołania, przy uprzednim uzupełnieniu materiału dowodowego w sprawie o wskazywane w apelacji dowody, względnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący podkreślał, że Sąd I instancji czyniąc w sprawie zasadnicze dla jej wyniku ustalenie

o nie prowadzeniu przez niego działalności rolniczej na gruncie o areale przynoszącym 1 ha przeliczeniowy przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej, nie wziął pod uwagę wszystkich dowodów, w tym zaświadczenia Wójta Gminy S.

z dnia 29 sierpnia 2011 r. potwierdzającego tę okoliczność, a niezależnie od tego sprzeczne z regułami prawa procesowego działania Sądu uniemożliwiły mu zaoferowanie jeszcze innych na tę okoliczność dowodów. Jednocześnie apelujący utrzymywał, iż wbrew temu co przyjął Sąd Okręgowy w Krośnie świadek A. J. potwierdził fakt zwracania mu przez niego opłaconego podatku od dzierżawionego gruntu po J. P., który to grunt był w rzeczywistości przez niego użytkowany rolniczo. Konkludując skarżący więc stwierdzał, że przy uwzględnieniu zgromadzonego już w sprawie materiału dowodowego i po dodatkowym jego uzupełnieniu o wnioskowane aktualnie dowody osobowe i dowody z dokumentów, zaistnieją pełne podstawy do przyjęcia, iż prowadził on gospodarstwo rolne o areale przynoszącym 1 ha przeliczeniowy, co uprawniałoby go do wyboru ubezpieczenia rolniczego w sytuacji równoległego prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, nie dając tym samym podstaw do wyłączenia go z tego systemu zabezpieczeń społecznych.

Pozwany rolniczy organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy R. B. zważył co następuje;

Wniesiony przez wnioskodawcę środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądy Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 22 grudnia 2011 r. jest – w ocenie tut. Sądu - w swym ostatecznym wyniku wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, przy czym z naprowadzonych niżej względów nie było też konieczne wnioskowane w apelacji uzupełnienie w postępowaniu odwoławczym materiału dowodowego .

I tak przede wszystkim odnosząc się kolejno do stawianych przez skarżącego zarzutów natury procesowej stwierdzić należy, iż jakkolwiek prawdą jest, że w świetle art. 128 kpc istnieje obowiązek doręczania odpisów pism procesowych stronom postępowania, w tym więc i odpisów odpowiedzi na odwołania organów rentowych odwołującym się od ich decyzji – a jak wykazują akta przedmiotowej sprawy odpis odpowiedzi KRUS na odwołanie wnioskodawcy nie został mu doręczony - to jednak powyższe uchybienie w świetle dalszego przebiegu postępowania ocenić należy jako pozostające bez wpływu na końcowy wynik sprawy. Dość bowiem powiedzieć, że odwołujący się R. B. uczestniczył w rozprawie jak odbyła się w dniu 11 października 2011r., a na tym to posiedzeniu, jak obrazuje to wprost sporządzony na tę okoliczność protokół (v. k. 9) pełnomocnik pozwanej Kasy przedstawił ustnie jej stanowisko procesowe powołując się na uzasadnienie zawarte w odpowiedzi na odwołanie. Tym samym wnioskodawca poznał pełną argumentację rolniczego organu rentowego mając już wówczas możliwość zaoferowania dodatkowych dowodów na potwierdzenie swych racji. Tego jednak nie uczynił i to wyłącznie w oparciu o jego przesłuchanie informacyjne Sąd I instancji z własnej inicjatywy (art. 232 kpc – zdanie drugie) - działając tym samym w interesie odwołującego, dopuścił dowód z zeznań w charakterze świadka A. J., który według składanych wówczas przez odwołującego wyjaśnień miał otrzymywać od niego zwrot opłacanego podatku rolnego od dzierżawionego gruntu po zmarłym dziadku wnioskodawcy J. P.. Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu apelacji naruszenia art. 212 kpc przez między innymi nie pouczenie wnioskodawcy o celowości ustanowienia fachowego pełnomocnika z uwagi na charakter sprawy, Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć, że w świetle brzmienia art. 5 kpc powyższe pouczenie pozostawia się do oceny Sądu, przy czym w okolicznościach przedmiotowej sprawy sam jej charakter nie mógł być dostatecznym ku temu powodem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1998 r. II UKN 42/98 OSNP 1999/9/319). W świetle bowiem utrwalonego w tym przedmiocie stanowiska judykatury (tu m.in. wyrok Sądu Najwyższego jeszcze z dnia 19 września 1966 r. I PR 194/66 LEX nr 6019), celowość ustanowienia pełnomocnika procesowego zachodzi wówczas gdy sprawa jest szczególnie zawiła lub jeżeli strona nie potrafi właściwie sprecyzować swoich twierdzeń i wniosków. To zaś w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Trudno bowiem uznać ją za szczególnie zawiłą, a z kolei wyartykułowane w odwołaniu stanowisko procesowe wnioskodawcy precyzyjnie określało przyjętą przez niego linię obrony, naprowadzając na fakty które miały prowadzić do przyjęcia zbiegu ubezpieczeń, co tym samym ocenić należy jako dostateczną poradność procesową R. B. w obronie swych praw. Na marginesie można tu wręcz zauważyć, że o ile sam odwołujący w odwołaniu wskazywał na datę 1 stycznia 2000 r., jako stanowiącą o rozpoczęciu prowadzenia przez niego gospodarstwa rolnego o powierzchni ponad 1 ha, o tyle w apelacji działający już w jego imieniu fachowy pełnomocnik datę tę określa na dzień 1 kwietnia 2001 r. W sytuacji zaś rozpoczęcia z tym właśnie dniem prowadzenia przez wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej, wykluczałoby to możliwość zbiegu ubezpieczeń w świetle obowiązującego wówczas art. 5a ustawy o u.s.r. (konieczność nieprzerwanego co najmniej rocznego uprzedniego ubezpieczenia rolniczego w pełnym zakresie z mocy ustawy). Powracając tym samym do oceny zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych uznać w konsekwencji powyższego należało, iż gdy idzie

o naprowadzane dowody osobowe były one niewątpliwie spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc, niezależnie od tego, że jak wskazano powyżej miały one potwierdzać pozostającą bez wpływu na końcowy wynik sporu okoliczność prowadzenia przez R. B. gospodarstwa rolnego o powierzchni przekraczającej 1 ha przeliczeniowy (jak to ujęto wprost w apelacji) w okresie po 1 kwietnia 2001 r. Z kolei gdy idzie o dowody z dokumentów to najwidoczniej umknęło uwadze skarżącego, że wszystkie one zalegały już w aktach pozwanej rolniczego organu rentowego, a dowód z tych akt został przeprowadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Powyższe stanowiło więc o ostatecznym oddaleniu przez Sąd II instancji żądania apelacji uzupełnienia materiału dowodowego . Oceniając tym samym na koniec zarzut apelacji sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny już na wstępie pragnie zauważyć, że w petitum apelacji w żaden sposób nie dookreślone zostało na czym zarzucana sprzeczność miałyby polegać, a z kolei w uzasadnieniu tego środka odwoławczego naprowadzone jedynie zostało, iż z

zeznań świadka A. J. – wbrew temu co przyjął Sąd I instancji - miało wynikać, że wnioskodawca zwracał mu opłacane podatki

i to on wyłącznie był użytkownikiem tego gospodarstwa. W tak zaś określonym zakresie podniesiony wyżej zarzut należy w zdecydowany sposób uznać za nieuzasadniony. Uwidoczniona bowiem w protokole rozprawy (v. k. 19v) treść zeznań wyżej wymienionego świadka w zupełności potwierdza zajęte przez Sąd Okręgowy stanowisko

o braku jakiegokolwiek porozumienia pomiędzy świadkiem a odwołującym się co do zwrotu opłaconych podatków. Co więcej powołany świadek nie miał też dostatecznej wiedzy co do faktycznego prowadzenia przez wnioskodawcę działalności rolniczej na tym gruncie. Dokonując jednak oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku w świetle mieszczącego się w omawianym zarzucie naruszenia art. 233 § 1 kpc Sąd II instancji musi zauważyć, że uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie jest niepełne jako ,że nie odnosi się do wszystkich ujawnionych w postępowaniu dowodów, co niewątpliwie stanowi o uchybieniu procesowym ,które jednak może być konwalidowane w postępowaniu odwoławczym przez Sąd II instancji pełniący rolę nie tylko kontrolną ale również Sądu in meriti (bliżej na ten temat w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007r. III CZP 137/06 OSNC 2007/9/125) – stąd też wyrażona na wstępie uwaga o ostatecznej trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Naprawiając więc powyższe uchybienie Sądu Okręgowego w Krośnie ,Sąd Apelacyjny w Rzeszowie pragnie zauważyć, że za wykluczeniem przyjęcia ustalenia o prowadzeniu przez R. B. gospodarstwa rolnego

o powierzchni przenoszącej 1 ha przeliczeniowy na rok przed rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej świadczą kolejno; jego własne przynajmniej dwukrotne oświadczenia z dnia 4 kwietnia 1997 r. i 25 czerwca 1999 r. (v. k. 2 i 11 akt organu rentowego) potwierdzające użytkowanie jedynie gospodarstwa o powierzchni 0,77 ha fizycznego (oświadczenia składane pod sankcją odpowiedzialności karnej). Następnie brak jakiegokolwiek z jego strony powiadomienia KRUS o zmianie okoliczności mających wpływ na podleganie ubezpieczeniu na wniosek ,do czego był zobowiązany treścią kolejnych decyzji z dnia 22 kwietnia 1997 r. czy z dnia 30 czerwca 1999 r. (v. k. 4 i 16 akt organu rentowego). Co więcej także w zaświadczeniu Urzędu Gminy S. z dnia 18 września 2007 r. (v. k. 17 w/w akt) potwierdzone zostało, że wnioskodawca użytkuje grunty rolne jedynie o powierzchni 0,58 ha przeliczeniowego. Ten sam Urząd w kolejnym zaświadczeniu ,tym razem z dnia 8 września 2011 r. (v. k. 37) potwierdził także, że w latach 1999 do września 2009 r. podatnikiem z gruntów stanowiących własność nieżyjącego dziadka wnioskodawcy J. P. był A. J., na którego wystawiane były nakazy płatnicze. W końcu nie może umknąć uwadze treść zalegającej w aktach KRUS notatki służbowej starszego specjalisty M. P. (v. k. 38), która jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji odbyła z wnioskodawcą rozmowę telefoniczną w trakcie której potwierdził on wprost ,że dopiero od ponad roku zwiększyła się powierzchnia jego gospodarstwa rolnego. W tej więc sytuacji złożenie przez R. B. już po wydaniu decyzji z dnia 12 sierpnia 2011 r. zaświadczenia Wójta Gminy S. z dnia 29 sierpnia 2011 r. (v. k. 30) o tym, że jest on użytkownikiem gruntów o powierzchni 1,45 ha stanowiących własność J. P. od dnia 1 stycznia 2000 r. należało uznać za jedynie kolejną nieudaną próbę dostosowania sytuacji do wymogów prawnych, tym bardziej, że jak to ujęte zostało wprost w tym dokumencie wydany on został wyłącznie na podstawie oświadczenia samego zainteresowanego. W tym stanie rzeczy potwierdzić więc należało w postępowaniu odwoławczym dokonaną przez Sąd I instancji ocenę prawną sprawy o pełnej legalności zaskarżonej decyzji KRUS, jako decyzji prawidłowo wyłączającej R. B. z ubezpieczenia społecznego rolników na wniosek ,z dniem rozpoczęcia prowadzenia przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej, jako że w tej sytuacji „odpadły” przewidziane w art. 7 i art. 16 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. przesłanki do pozostania przez niego w tym systemie zabezpieczenia społecznego (działalność rolnicza przestała stanowić stałe źródło utrzymania wnioskodawcy). Należy przy tym podkreślić ,że z uwagi na deklaratoryjny charakter decyzji KRUS o objęciu rolniczym tytułem ubezpieczenia , organ ten jest uprawniony do wydania decyzji korygującej z mocą wsteczną uprzednio ustalony bezpodstawnie tytuł ubezpieczenia (tak też wprost m. innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008r. II UK 312/07 OSNP 209/21-22/294). Na koniec jedynie marginalnie można zauważyć, że nawet w przypadku potwierdzenia prowadzenia przez wnioskodawcę nieprzerwanej działalności rolniczej przez okres jednego roku przed rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej, w świetle zmieniającego się uregulowania art. 5a ustawy o u.s.r. problematyczne by było „utrzymanie się” przez odwołującego w wyborze rolniczego ubezpieczenia przez cały okres, aż do wydania zaskarżonej decyzji (kwestia kwoty należnego podatku, dochowania terminów do złożenia stosownych w tym względzie zaświadczeń itp.), nie mówić już o tym – z czego najwidoczniej nie zdaje sobie sprawy skarżący – ,iż

powyższe stanowiłoby o konieczności dodatkowej zapłaty składek na rolnicze ubezpieczenie społeczne (art. 17 ust. 2 ustawy o u.s.r.).

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.